

I. इमं मे वरुण शुधी हवमाद्या च मृडय । तामवस्युराचके ॥ १ ॥

ओम् श्रीगणेशाय नमः ॥ प्रणम्य (1.) शिरसा देवं लक्ष्मीकान्तमुमापतिम् । एकविंशेऽधुनाध्याये वेददीपो वितन्यते ॥ का° [११.७.१३.] इमं मे तत्रैत्येककपालस्य । अवभृथेष्टौ वारुणस्यैककपालस्य पुरोडाशस्य द्वे पुरोऽनुवाक्यायाज्ये इत्यर्थः ॥ वरुणदेवत्ये गायत्रीत्रिष्टुभौ श्रुनःशेषदृष्टे । हे वरुण त्वं मे मम इमं हवमाह्वानं शुधि शृणु श्रुशृण्विति [पा° ६.४.१०२.] हेर्धिः (2.) संहितायां दीर्घः । च पुनः अद्य दिने (3.) मृडयास्मान्मुख्य यतोऽहं तामाचके कामये आचकऽइति [निघ° २.६.] कान्तिकर्मा । कीदृशोऽहम् अवस्युः अवनमवः पालनमवतेरसुन् तदिहति अवस्युः सुप आत्मनः क्यच् [पा° ३.१.८.] क्याच्छन्दसीति [पा° ३.२.१००.] उप्रत्ययः आत्मनो रक्षणमिहन् तामिहामीत्यर्थः ॥ १ ॥

तत्रा यामि ब्रह्मणा व° ॥ २ ॥

व्याख्याता [१८.४१.] ॥ २ ॥

त्वं नोऽअग्ने वरुणस्य विद्वान्देवस्य हेडोऽअवयासिसीष्टाः ।

यजिष्ठो वज्रितमः शोशुचानो विश्वा द्वेषाऽसि प्रमुमुग्ध्यस्मत् ॥ ३ ॥

का° [११.७.१४.] अग्नीवरुणयोस्त्वं नः स त्वं न इति । अवभृथेष्टावेवाग्निवरुणयोगे पुरोऽनुवाक्यायाज्ये ॥ अग्निवरुणदेवत्ये त्रिष्टुभौ वामदेवदृष्टे । हे अग्ने त्वं नोऽस्मान्प्रति वरुणस्य देवस्य हेडः क्रोधमवयासिसीष्टाः निवर्तय यस्मै उपक्षये अवपूर्वस्य णिजन्तस्यास्याशीर्लिङि वृषम् । किं च विश्वा विश्वानि सर्वाणि द्वेषाऽसि दौर्भाग्यानि अस्मत् अस्मत्तः सकाशात्प्रमुमुग्धि प्रमुच्च दूरीकुरु मुचेर्व्यत्ययेन शपः श्लुः । कीदृशस्त्वम् विद्वान् स्वाधिकारं ज्ञानम् यजिष्ठः अतिशयेन यष्टा यजिष्ठः तुरिष्ठमेयःस्विति [पा° ६.४.१५४.] तृचो लोपः । वज्रितमः वदतीति वज्रिः अत्यन्तं वज्रिर्वज्रितमः हविषां वोढा । शोशुचानः अत्यन्तं शोचते दीप्यते शोशुचानः शोचतेर्यङ्कुत्ताह्वानचप्रत्ययः ॥ ३ ॥

स त्वं नोऽअग्नेऽवमो भवोती नेदिष्ठोऽअस्या उपसो व्युष्टौ ।